

تعت اصحاب و یاران رسول: ۱۱۴، سبب نظم کتاب: ۱۱۵، سر آغاز: ۱۱۶، مناظره شانه و آینه: ۱۱۷، نظریه شخص عاشق: ۱۱۸، مناظره گوشواره و گردنبند: ۱۱۸، خودستایی گوشواره: ۱۱۹، داوری شخص عارف: ۱۲۱، مناظره دستبند و انگشتری: ۱۲۱، عروسی شاهانه: ۱۲۴، مناظره غالیه با خضاب: ۱۲۵، مناظره شمع و مجمر: ۱۲۸، داوری شخص کامل بین شمع و مجمر: ۱۳۲، خاتمه: ۱۳۲.
۴. اشعار رامی: غزلیات: ۱۳۹، در توحید: ۱۴۴، نعت پیامبر: ۱۴۶، موعظه و مدح حضرت علی علیه السلام: ۱۴۷، در مرثیه و موعظه: ۱۴۸.
۵. رساله بدایع الصنائع: علم بدیع: ۱۵۳، نسخه بدلها: ۱۶۵، توضیحات بر انیس العشاق: ۲۰۱، معانی لغات و ترکیبات: ۲۵۱، مقدمه عباس اقبال آشتیانی: ۲۷۱، مأخذ اشعار: ۲۷۹، فهرست واژه‌ها: ۲۸۱، فهرست اعلام: ۲۹۹.

شعرانی، عبد الوهاب بن احمد (۸۹۸-۹۷۳ق)

۲۱۵. البواقیت و الجواهر فی بیان عقاید الاکابر، بیروت: دار احیاء التراث العربی، ۱۳۷۸ق، ۶۸۶ص، وزیری.
- تحقیقی در اندیشه‌های ابن عربی است که رساله الکبیریت الاحمر فی بیان علوم الشیخ الاکبر در حاشیه آن آمده است.

● فهرست

مقدمة: ۷، ترجمة المؤلف: ۱۰، خطبة الكتاب وسبب التألیف: ۱۵، بیان عقیده الشیخ المختصرة المبرئة له من سوء الاعتقاد: ۱۸، الفصل الأول: فی بیان نبذة من أحوال الشیخ محیی الدین (رضی الله عنه): ۲۲، الفصل الثاني: فی تأویل کلمات أضيفت إلى الشیخ محیی الدین و ذکرها جماعة ابتلوا بالإنکار علیهم لیکون للشیخ أسوة بهم: ۳۰، الفصل الثالث: فی بیان إقامة العذر لأهل الطريق فی تکلمهم بالعبارات المغلقة علی غیرهم (رضی الله تعالی عنهم) (۳۶)، الفصل الرابع: فی بیان جملة من القواعد والضوابط التي یحتاج إليها من یرید التبحر فی علم الکلام: ۴۶، المبحث الأول: فی بیان أن الله تعالی واحد أحد منفرد فی ملكه لا شریک له: ۵۸، المبحث الثاني: فی حدوث العالم: ۷۲، المبحث الثالث: فی وجوب معرفة الله تعالی علی کل عبد بقدر وسعه: ۷۹، المبحث الرابع: فی وجوب اعتقاد أن حقیقته تعالی مخالفة لسائر الحقائق وأنها لیست معلومة فی الدنيا لأحد: ۸۸، المبحث الخامس: فی وجوب

شجرة خرقته: ۱۶۷، القطب الثاني فی بعض الحکایات من کراماته وحالاته ونکات فی فایدتها: ۱۹۰، القطب الثالث فی ذکر مصنفاته وفواید من مقالاته: ۲۴۱، القطب الرابع فی ذکر اولاده و بعض فضایل سبطه صدرالدین روزبهان الثاني: ۳۴۶، القول فی النصيحة: ۳۶۷.
۳. تحفة العرفان روزبهان: ۳۷۵.
۴. منازل القلوب: ۲۸۹، قهرست‌ها: ۴۲۳، اصطلاحات: ۴۷۵.

شرف‌الدین رامی (قرن ۸ق)

۲۱۴. انیس العشاق و چند رساله دیگر، به کوشش محسن کیانی، تهران: روزنه، ۱۳۷۶، ۳۲۴ص، وزیری.
- مجموعه‌ای از رساله‌های کوتاه که مهم‌ترین آنها انیس العشاق است که نوعی فرهنگ زیبایی‌شناسی در زبان فارسی است.

● فهرست

معرفی کتاب و سودمندی آن، شعر و نقش اجتماعی آن، بیان حالات عرفانی، نظر و نظر بازی در مسلک عرفان، دریافت معنی کلمات استعاری: ۷، شرح حال شرف‌الدین رامی: تولد و مرگ، زادگاه، تحصیلات علمی، مذهب، پایگاه اخلاقی، تخلص، زمان تألیفات، بررسی اشعار منقول، توضیحی درباره واژه‌های تشبیهی، چاپ‌های کتاب انیس العشاق: ۲۱.
۱. انیس العشاق: مقدمه: ۳۹، در صفت موی: ۴۳، در صفت جبین: ۴۷، در صفت ابرو: ۴۸، در صفت چشم: ۵۱، در صفت مژگان: ۵۳، در صفت روی: ۵۵، در صفت خط: ۵۸، در صفت خال: ۶۲، در صفت لب: ۶۵، در صفت دندان: ۶۸، در صفت دهان: ۷۱، در صفت زرخدان: ۷۴، در صفت گردن: ۷۶، در صفت بر و سینه: ۷۷، در صفت ساعد: ۷۹، در صفت انگشت: ۸۱، در صفت قد: ۸۳، در صفت میان: ۸۶، در صفت ساق: ۸۸، در تناسب تشبیهات: ۹۰.
۲. منظومه بابا کوهی: عشق مادی به صورت یک مقدمه تمرینی آغاز شده و حواس سالک را بر کانونی متمرکز می‌سازد، سپس در ضمن انجام دادن اعمالی که جنبه سیر و سلوک دارد، به تدریج در او زمینه تغییر را فراهم می‌آورد و...: ۱۰۱.
۳. ده نامه: مقدمه: ۱۰۹، منظومه ده فضل: ۱۱۳، نعت پیامبر: ۱۱۴.

فرهنگ آثار عرفان اسلامی: راه‌نمای موضوعات و مضامین، گردآوری سیدرضا باقریان موحد، با همکاری احمد

شاکر زاده، حسین مرادی: قم: پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی، ۱۳۹۵. ISAM DN. 260931

148/148 Rami Şerefeddin TEİD (147)
130

188. al-Rāmī, Şaraf al-Dīn al-Husayn b. Muḥammad
— *Anīs al-uşşāk* (tasavvufi edebiyatta insan uzuvlarıyla yapılan teşbihlere dâir. Mu'izz al-Dīn Abu'l-Faṭḥ Şayḥ Uvays Bahâdîr-hân'a ithaf edilmiştir. Te'lif tarihi 826 h., HH, s. 198).

Baş : حمد وثنا خاتمی را علت کلمته که در مبدأ خلقت...
Carullah nr. 1685 (yap. 146 b-171 b, ist. 849 h. de Karaman'da),
Kastamonu nr. 1763 (yap. 137 b-153 b, ist. 1000 h.).

— *Ḥakā'ik al-dakā'ik* (Raşîd al-Dīn al-Vatvâ't'in *Ḥadâ'ik al-siḥr* adlı eserinin serhi).

Baş : بعد از حمد بی حد... چنین گوید ملک الکلام...
Ayasofya nr. 4795 (yap. 393 a-414 b, ist. IX. asır).

02 NISAN 1992

1. Şerefüddîn-i Rāmî ve Enisü'l-uşşāk hakkında daha fazla bilgi için bkz. Yakup Şafak, Sürûri'nin Bahrü'l-maârif'i ve Enisü'l-uşşāk ile Mukayesesi, Atatürk Ün. Sosyal Bilimler Enstitüsü, basılmamış doktora tezi, Erzurum 1991, s.464-465, 474-475.

30 MART 1995

Rami Şerefeddin

RĀMĪ :

HUART, Cl. (trad.) : Cherefeddin Rami, Anis el- ochchaq, traité de termes figurés relatifs à la description de la beauté, par Cheref Eddin-Rāmi, traduit du persan et annoté par M. Cl. Huart. Paris, F. Vieweg, 1875, 110 p. (Bibliothèque de l'Ecole des Hautes Etudes, sciences philologiques et historiques, 25ème fascicule).

31 MART 1995

RĀMĪ (Ahmad)

دیوان رامی Rāmi
Diwān Rāmi. [A collection of poems.]
pp. 222.

Cairo, 1958. 8°

05 EKİM 1999

Ramî

1258 - حسن بن محمد أبو عبد الله الرامي التبريزي

الشاعر، ملك الشعراء المعروف بشرف الدين التبريزي

الحنفي المتوفى 1392/795 وفي كشف الظنون بعد سنة

826 هـ

(أنظر: كشف الظنون 198، 441؛ هدية العارفين

286/1؛ آغا بزرك طهراني الذريعة 284/6)

من تصانيفه:

1 - أنيس العشاق - في التصوف (ف)

تاريخ التأليف 826 هـ ألفه بأمر السلطان أبي الفتح أويس

بمادر بن الشيخ حسن الإليكان المتوفى سنة 776 هـ؛

وحيد باشا رقم 28؛ علي نهاد ترلان رقم 4/110 ورقة

152-175، 1067 هـ رقم 9/72 ورقة 72-89؛

لا لا رقم 5/718 ورقة 176-191؛ بايزيد رقم

1/5608 ورقة 5-23؛ فاتح رقم 3685؛ كمانكش

421 ورقة 70، 860 هـ رقم 1/422 ورقة 1-28،

867 هـ حالت أفندي ملحق رقم 75؛ أسعد أفندي رقم

2521؛ جورليلي علي مجموعة رقم 10/445؛

2 - شقائق الحقائق في شرح حدائق السحر لرشيد الدين

الوطواط - في قواعد الأشعار الفارسية (منظوم) (ف)

آياصوفيا رقم 4795 ورقة 393-414؛ 1200 بيتا

تقريبا؛ نشر طهران 1341؛

3 - ترجمة أنيس العشاق - في التصوف (ت)

بلديه يكي باغشهر رقم 3/530 ورقة 106-117؛

Rami Şerafettin

ŞERAFETTİN RAMİ

ENİSÜ'L-UŞŞAK

(Klasik Doğu Edebiyatlarında
Sevgiliyle İlgili Mazmunlar)

ÇEVİRENLER

Y.Doç.Dr. Turgut KARABEY

Y.Doç.Dr. Numan KÜLEKÇİ

Dr. Habib İDRİS

Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Araştırmaları Merkezi Kütüphanesi	
Demirbaş No:	32383
Tasnif No:	891.5 RAM-E

ANKARA-1994

7 AGUSTOS 1995

the mnemonic syllables *tanna tan tan* which represent the length of the notes (and also correspond to the metric scheme of the prosodic *ramal*):

(3/2) *tanna tan tan + fāsila*
fā'ī- lā- tun

Ibn Sinā's disciple Ibn Zayla (d. 440/1048) added the alternative form of (3/2) which was confirmed later by Šafī al-Dīn al-Urmawī (d. 693/1294) and his successors up to the 9th/15th century. They transcribe it by substituting a consonant (*t* or *n*) for each quaver, and define the length of the notes by the number of syllables:

(3/2) *tan tan tananan tananan*

Simple ternary patterns such as these were also attested in Muslim Spain and still survive in the *nawba* [q.v.] of North Africa, though the name *ramal* vanished there long ago.

As a result of "duplication" (*taḍwīf*), the *ramal* developed into the very popular form of (6/2) which was called a Persian variety and first occurs in 7th/13th century sources. 'Abd al-Kādir al-Marāghī (d. 838/1435) expanded this pattern in his own compositions, as he says, from 12 to 48 and even 96 units per period.

Another sophisticated form developed in Ottoman Turkey (*al-ramal al-turkī*; *remel*). Its basic scheme consists of 28 units per period (or 56 units, when "doubled"):

(2/2 + 3/2 ...)

düm te-ke düm te-ke te-ke düm te-ke düm tek tek
düm tek düm düm tek te-ke

Here, the mnemonic syllables represent the quality but no longer the length of the beats.

The "light" version of *ramal* had a basic pattern of (3/4) plus some variant forms, as listed in Arabic sources from the 3rd/9th to the 7th/13th centuries. From Ibn Sinā's time on, a "limping" (*aksak*) variety (2/8 + 3/8), is also recorded. In al-Urmawī's school, both patterns were transmitted side by side.

Bibliography (in addition to the sources listed in İKĀ in Suppl.): G.D. Sawa, *Music performance practice in the early 'Abbāsīd era 132-320 AH/750-932 AD*, Toronto 1989, 54-7, 60-1; Ibn Sinā, *al-Šifā'*, *al-Riyāḍiyyāt*. 3. *Djauāmi'* 'ilm al-mūsīkī, Cairo 1956, 119; Ibn Zayla, *al-Kāfi fi 'l-mūsīkī*, Cairo 1964, 55-9; Šafī al-Dīn al-Urmawī, *Kitāb al-Adwār*, Cairo 1986, 299-303; idem, *Baghdād* 1980, 149-51; idem, *al-Risāla al-Šarafiyya*, *Baghdād* 1982, 206-7; 'Abd al-Kādir al-Marāghī, *Djāmi'* *al-alhān*, Tehran 1987, 220-1; idem, *Sharh-i adwār*, Tehran 1991, 262-3; İsmail Hakkı Özkan, *Türk musikisi nazariyatı ve usulleri. Kudüm velveleri*, İstanbul 1984, 667-9.

(E. NEUBAUER)

RĀMĪ MEHMET PASHA, an Ottoman Grand Vizier and poet, was born in 1065 or 1066/1654 in Eyyüb, a suburb of İstanbul, the son of a certain Hasan Agha. He entered the chancellery of the Re'īs Efendi as a probationer (*şhāgird*), and through the poet Yūsuf Nābī [q.v.] received an appointment as *maşraf kاتبی*, i.e. secretary for the expenditure of the palace. In 1095/1684 through the influence of his patron, the newly-appointed *Kapudān Pasha* [q.v.] Muṣṭafā Pasha, he became *dīvān efendi*, i.e. chancellor of the Admiralty. He took part in his chief's journeys and campaigns (against Chios) and on his return to İstanbul became *re'īs kesedārī*, i.e. pursebearer to the Re'īs Efendi. In 1102/1690 he was promoted to *Beḳlikdāri*, i.e. Vice-

Chancellor, and four years later, Re'īs Efendi in place of Abū Bakr, in which office he was succeeded in 1108/1697 by Küçük Mehmed Çelebi. After the battle of Zenta (12 September 1697), he became Re'īs Efendi for a second time and was one of the plenipotentiaries at the peace of Carlowitz [see KARLOVÇA], by the conclusion of which "he put an end to the ravages of the Ten Years War but also for ever to the conquering power of the Ottomans" (J. von Hammer). As a reward for his services at the peace negotiations, he was appointed a vizier of the dome with 3 horse-tails (*tugh*) in 1114/1703, and in Ramaḍān 6, 1114/24 January 1703, appointed to the highest office in the kingdom in succession to the Grand Vizier Daltaban Muṣṭafā Pasha. In this office he devoted particular attention to the thorough reform of the civil administration, through the abuses in which he saw the security of the state threatened (cf. von Hammer, *GOR*, vii, 64). "By lessening the burden of fortresses on the frontiers in east and west, by raising militia against the rebel Arabs, by securing the pay of the army from the revenues of certain estates, by making aqueducts, by restoring ruined mosques, by taking measures for the safety of the pilgrim caravans and for the security of Asia Minor, by settling Turkmen tribes, by ordering the Jewish cloth manufacturers in Selānik and the Greek silk manufacturers in Bursa in future to make in their factories all the stuffs hitherto imported into Turkey from Europe", he exercised a most beneficent activity, which however soon aroused envy and hatred, and, especially as Rāmī Mehmed Pasha, as a man of the pen entirely and not of the sword, was unpopular with the army, particularly the Janissaries, finally was bound to lead to his fall (cf. *GOR*, vii, 72). In the great rising in İstanbul which lasted four weeks, beginning with the enthronement of Sultan Muṣṭafā II and ending with his deposition (9 Rabī' II, 1115/22 August 1703), his career came to an end. He was disgraced, but pardoned in the same year and appointed governor, first of Cyprus, then of Egypt (October 1704). His governorship there terminated as unhappily as his grand viziership (cf. *GOR*, vii, 133, following Rāshīd and La Motraye). In *Djumādā I* 1118/September 1706 he was dismissed and sent to the island of Rhodes, where he died in *Dhu 'l-Ḥijja* 1119/March 1707, either under torture or a result of it (cf. *GOR*, vii, 134, quoting the *internuntius* Talman). Rāmī Mehmed Pasha is regarded as a brilliant stylist, as the two collections of his official documents (*inshā'*) containing no less than 1,400 pieces, distinguished by their simple clear and elevated style, amply show (cf. the mss. in Vienna, Nat. Bibl. nos. 296 and 297, in G. Flügel, *Die arab., pers. u. türk. Hss.*, i, 271-2). Rāmī Mehmed Pasha also left a complete *Dīvān*, of which specimens are available in the printed *Tedhkire* of Sālim (cf. F. Babinger, *GOW*, 272-3; İstanbul 1315). His poetical gifts were inherited by his son 'Abd Allāh Re'fet (cf. Bursalī Mehmed Tāhir, *'Oḥmānli mü'ellifleri*, ii, 187). His son-in-law was the *tedhkiredjii* Sālim [q.v.].

Bibliography: J. von Hammer, *GOR*, vii, *passim*; the history of the İstanbul rising was written by Mehmed Şefik; Bursalī Mehmed Tāhir, *'Oḥmānli mü'ellifleri*, ii, 186-7; Sālim, *Tedhkire*, 252-8; 'Oḥmān-zāde Aḥmad Tā'ib, *Ḥadiqat al-uḥarā'*, İstanbul 1271, at the end; Aḥmed Resmī, *Khalīfat al-ru'asā'*, İstanbul 1269, 47 ff.; *Sijḍill-i 'oḥmāni*, ii, 367-8; von Hammer, *Geschichte der Osmanischen Dichtkunst*, iv, 26 ff.; Fāhir İz, *Eski türk edebiyatında nazım*, İstanbul 1966-7, i, 387-8; *IA* art. s.v. (Bekir Sıtkı Baykal). (F. BABINGER)

RĀMĪ TABRĪZĪ, ŠARAF AL-DĪN ḤASAN B. Muḥammad, Persian rhetorician and poet, who

تفلیس رفت و صفحات بسیاری همراه تار میرزا حسینقلی و درویش خان و اسدالله خان، ضرب محمد باقرخان و عبدالله دوامی، آواز سید احمد خان ساوه‌ای سارنگی، سید حسین طاهرزاده و ابوالحسن خان اقبال آذر (اقبال السلطان) پر کرد که بسیاری از آنها هم اکنون نیز موجود است. تکنیک والای نوازندگی او و صحت پنجه و کمان و رسایی بیان و متانت روح اجراهای او، از اصیل‌ترین الگوهای کمانچه نوازی در موسیقی ردیف است. باقرخان، رنگ نوازی را که بیشتر معمول مجالس و مراسم رقص بود، از حالت ترقص سبک درآورد و به آن ماهیتی هنری و بیانی اصیل و دقیق و ظریف و پیچیده بخشید. بیانی که کاملاً متناسب با متانت روح و سنگینی فضای معنوی موسیقی اصیل ایران بود. سید کریم امیری فیروز کوهی (۱۲۸۴-۱۳۶۴ ش) می‌نویسد: «تا آن زمان طنین نغمات دل افروز و پیچ و خم گوشه‌های ردیف قدما را از پنجه و آرشه کم نظیر او حفظ کرد و بارها از ضبط حافظه به گوش‌ها و از آنجا به ترم لبها رسانده... زیرا تمام خصوصیات دست و پنجه او را از راه صفحات حافظه گرامافون ارثی پدری از دوران کودکی به یاد داشتیم و این صفحات بالغ بر یکصد و بیست عدد و یک دوره دایره‌المعارف موسیقی صحیح و علمی ایران (بود)... با این سابقه ذهنی از باقر خان و به یاد داشتن تمام صفحات او و شهرت بسیارش به انواع رنگ و تندی و نرمی آرشه‌های پرقوتش او را برابر خود دیدم...». معاصرین، همگی باقرخان را به هنرمندی و اخلاق نیکو و اصالت در زندگی و آثارش ستوده‌اند. تاریخ تولد و وفات او را به اختلاف (۱۲۶۰-۱۳۳۵ ش) هم نوشته‌اند.

منابع: احسن التفاسیم، ۶۱۷/۲؛ بستان السیاحه، ۲۹۴؛ تقویم البلدان، ۳۶۵؛ سرزمینهای خلافت شرقی، ۲۶۲؛ صورة الارض، ۲۸؛ فرهنگ جغرافیایی ایران، ۱۸۶/۶؛ مسالک و ممالک، ۹۲؛ معجم البلدان، ۱۷۱۳؛ نام و جمعیت آبادیهای استان خوزستان، ۶؛ نزهة القلوب، ۱۱۱. قره چانلو

✓ **رامی**، ملک الشعراء مولانا شرف‌الدین حسن بن محمد تبریزی معروف به «شرف‌الدین رامی» از شاعران و نویسندگان معروف قرن هشتم هجری. در عهد شاه منصور بن مظفر، آخرین پادشاه آل مظفر، عنوان ملک الشعراء داشت. وی نخست در مراغه به خدمت خواجه نصیر الدین طوسی رسید سپس به دربار سلطان اویس ایلخانی پیوست. رامی در شعر به اسم خود یعنی «شرف» تخلص می‌کرد و در سرودن قصیده و غزل توانا بوده است. وفات وی را در ۷۹۵ ق نوشته‌اند.

دو اثر منثور از رامی به جای مانده است: *انیس العشاق*، که موضوع آن ذکر تشبیهاتی است که هنگام بیان اوصاف معاشیق به کار می‌رود؛ *حدائق الحقائق* و موضوع آن شرح *حدائق السحر* رشید الدین وطواط و متضمن صناعات ادبی و تبدیل شواهد آن به اشعار فارسی رایج در عهد شارح است.

منابع: تذکره الشعراء، ۳۴۴؛ دانشمندان آذربایجان، ۱۹۱؛ فهرست مشاهیر ایران، ۲۵۱۲؛ نام آوران فرهنگ ایران، ۲۲؛ فرهنگ بزرگان اسلام و ایران، ۱۵۹؛ تاریخ ادبیات ایران، ۳-۱۳۱۳/۲

منابع: سرگذشت موسیقی ایران، خالقی، ج ۱؛ خاطره شعی در خدمت استاد، امیری فیروز کوهی، خاطرات وحید، ش ۱۲، ۱۳۵۰؛ سلسله درسهای استاد عبدالله دوامی معجد کیانی. سید علیرضا میر علی نقی

رامهرمز، (شهر)، مرکز شهرستان رامهرمز (جمعیت، در ۱۳۷۵ ش، ۱۷۰۸۸۲ و جمعیت شهر ۷۵۳۳۷ نفر)، که در ۱۵۰ کیلومتری جنوب خاوری اهواز سر راه اتومبیل رو هفتگل به خلف آباد واقع گردیده است. این شهر منسوب به هرمز نواده اردشیر بابکان بوده و تاکنون نیز به همین نام معروف می‌باشد. در قرن چهارم رامهرمز از حیث کرم ابریشم که در آنجا به عمل می‌آمد و ابریشمی که به خارج صادر می‌کرد شهرت داشت. چنان که اصطخری می‌گوید: به رامهرمز جای جای ابریشم خیزد. و به گفته ابن حوقل این شهر همان جایی است که مانی را در آنجا به دار آویخته‌اند. مقدسی از بازارهای آباد و پیررکت و مسجد جامع روشن و بسیار زیبای آنجا صحبت می‌کند و می‌گوید: عضدالدوله

Rami

TDV İslâm Arařtırmaları Merkezi Kütüphanesi
(02.10.2007)

08 EKİM 2007

891.5

RAM.E

Rami, Şerafettin, 795/1393

Enisü'l-uşşak ve çend eser-i diğeri şamil : manzume-i Babakuhi,
manzume-i dehname eş'ar ve gazeliyyat-ı risale-i Bedayüs's-Senayi'
/ Şerefüddin muhammed b. Hasan Rami ; ihtimam Muhsin Keyani. --
[y.y.] : İntişarat-ı Ruzne, 1376.
324 s. ; 24 cm.

GNL. 137498

ISBN 964-6176-07-0

891.5

RAM.H

Rami, Şerefeddin Hasan b. Muhammed Tebrizi, 795/1393

Hakayikü'l-hadaik / Şerefeddin Hasan b. Muhammed Tebrizi Rami ;
tashih Muhammed Kazım İmam. -- Tahran : Danişgah-ı Tahran,
1962.
317 s. ; 24 cm.

GNL. 092096